

de grond, met zijn handen op zijn rug. Een soldaat liep om hem heen en sloeg hem af en toe hard met de kolf van zijn geweer, waarop Lian Tsju schreeuwde. Ik sloop stilletjes om het kampvuur heen en telde vijf soldaten. Jappen. Allen bewapend. Ik moest de nacht afwachten en kon alleen maar hopen, dat ze hem niet in de avond al zouden doodschieten. Er ging een fles van de ene naar de andere soldaat. Waarschijnlijk sake of een andere alcoholische drank, want ze begonnen te zingen en te lallen.

Nog eens ging ik rond het kleine kamp, nu om de beste vluchtweg te vinden. Daarna wachtte ik urenlang tot ze allemaal gingen slapen. Slechts één hield de wacht. Eerst liep hij nog wat rond, toen ging hij zitten met gekruiste benen. Ik nam de balk in mijn handen en sloop tergend langzaam onhoorbaar in zijn richting. Toen ik vlak achter hem stond keek hij om. Hij keek recht in mijn ogen, maar nog voor hij een kik kon uitbrengen had ik met een ferme zwaai van de balk zijn schedel verbrijzeld. Hij zeeg met een zucht naar de grond. Ik stond stil. Lian Tsju keek mij aan en stond langzaam op. We hoorden alleen wat krekels tsjirpen. Ik maakte zijn handen los.

Op onze tenen liepen we weg. Lian Tsju pakte daarbij het geweer van de soldaat en gespte zijn koppel los, waar de munitie aan zat. Die deed hij om. Hij keek me aan en wees naar de tent. Daar lagen nog vier soldaten. Hij maakte het gebaar alsof hij iets dronk en toen, alsof hij plaste. Ik begreep hem. Die zouden vroeg of laat wakker worden om te plassen omdat ze hadden gedronken en dan zien dat hun collega daar lag. Het lijkt wegslepen had geen zin. Als wacht moest hij daar staan en ze zouden ook direct zien, dat Lian Tsju weg was. Ze zouden ons ogenblikkelijk gaan zoeken en wie weet waren er nog meer soldaten in de buurt. We hadden geen andere keuze. We moesten hen doden en verbergen. Lian Tsju kwam naar mij toe en fluisterde dat hij de tent in een ruk zou weghalen. Hij wees naar de bajonet en maakte steek gebaren. Toen wees hij naar mijn balk en maakte een slaand gebaar. Ik begreep hem.

Uiterst zachtjes slopen we naar de tent. Daar hoorden we gesnurk. Lian Tsju trok de haringen er een voor een heel kalm uit en maakte de scheerlijnen los. Toen ging hij aan de voorkant van de tent staan. We keken elkaar aan; ik hield de balk boven mijn hoofd, klaar om toe te slaan. In één ferme ruk sloeg Lian Tsju de tentdoek weg. Ik sloeg gelijk toe op de eerste soldaat en

hij stak zijn bajonet met kracht in het lichaam van de tweede. Ik hief de balk weer boven mijn hoofd. De derde soldaat hield zijn arm boven zijn hoofd. Met een harde slag verbrijzelde ik zijn arm en hoofd in een klap. Lian Tsju had zijn bajonet al diep in het vlees van de vierde gestoken. Nu bleef hij maar steken op alle vier lichamen. Ik hield zijn arm vast. Ze waren echt al dood. Ogenblikkelijk sleepten we het lijk van de wachter naar de plaats des onheils. Ik zag een soort radio. Die zette ik apart. We bedekten alle lichamen met de tentdoek. Toen gooiden we er stokken en bladeren overheen, tot er niets meer te zien was.

Hevig zwetend en nog natrillend van de grote spanning liepen we richting onze rugzakken. Ik pakte er een handdoek uit, nam zijn hand en trok hem mee naar het meer. Daar ontdeed ik hem van zijn overhemd en broek, kleepte mezelf uit, pakte de radio op en liep het water in. De radio gooide ik zo ver mogelijk in het meer. Het was belangrijk dat we rustig zouden worden en het hoofd koel zouden houden. De eerste halve dag hadden we sowieso niets te vrezen. De belagers lagen vredig en onzichtbaar onder bladeren.

Lian Tsju deed zijn onderbroek uit en zwom naar mij toe. We keken elkaar aan, omhelsden elkaar en keken elkaar weer aan. “Lian Tsju, het staat nu 2 – 1. Jij hebt mij twee keer gered en ik jou een keer,” zei ik. “Mee eens,” zei hij, glimlachte breed, nam mijn hand en kustte me op het voorhoofd, zoals ik eerder bij hem had gedaan. Al zou deze man niet bekendstaan als geestelijk beperkt, dan zou ik hem zo trouwen, dacht ik. Eigenlijk was ik boos op mezelf dat ik zo dacht, maar het was niet anders. Ik had daar een behoorlijke blokkade. We zwommen nog een rondje en liepen toen het water uit.

Bij onze tent aangekomen twijfelde ik. Aan de ene kant wilde ik het liefste gelijk verder lopen. Ver weg van die plek. Misschien zouden andere soldaten hier morgen naar hen zoeken? Aan de andere kant waren we allebei heel moe van het wandelen en de heftige spanningen. Ik besloot dat het eerste het zwaarste woog. Mijn lichaam zat sowieso nog stampvol adrenaline. We konden het beste zo’n twintig kilometer verder lopen langs het meer, richting Qidu. Daar zouden we weer een tent bouwen en slapen. Zo gezegd, zo gedaan. Aan licht hadden we geen gebrek; de hemel was volkomen helder en de maan en sterren schenen, zodat we zelfs onze schaduw konden zien.

Het zal iets na middernacht zijn geweest toen we in Qidu aankwamen. Als gewoonlijk liepen we over de paden achter de huizen. Afgezien van een hond die ver weg blafte was het doodstil. Bij een pad naar rechts sloeg ik af, richting het meer. Al gauw kwamen we in dicht struikgewas. Bij het meer aangekomen zocht ik naar een kleine open plek achter de bosjes, ver van het pad. Het duurde niet lang of ik had een ideale plaats gevonden. Een klein dalletje omringd door hoge struiken. We verzamelden takken voor op de grond en stokken voor het 'tentdak', dat we zo natuurlijk als mogelijk maakten, en bedekten alles met handenvol bladeren. Een deken uit mijn rugzak spreidde ik binnen als een bed. Ik nam wat extra takjes mee de tent in. Daarmee sloot ik de ingang af. Daarna legden we ons neer. Lian Tsju hield me vast. Ik voelde me weer helemaal rustig en veilig. Ik was best een beetje trots op mezelf dat ik hem had bevrijd.